

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania W.O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi
o przeliczenie emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 września 2025 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 17 lutego 2024 r., sygn. akt III AUa 940/23,

oddala zażalenie.

DS

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 sierpnia 2024 r. (sygn. akt. III AUa 940/23), Sąd Apelacyjny w Łodzi w punkcie pierwszym umorzył postępowania apelacyjne, co do uwzględnienia wynagrodzenia uzyskanego przez W.O., w okresie od 22 września 1991 r. do 4 listopada 1991 r. i w punkcie drugim oddalił apelację wniesioną przez W.O. w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez profesjonalnego pełnomocnika, skarżący zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie punktu drugiego - oddalającego apelację i określił wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia na 62.825 zł. Wyjaśniając w wykonaniu wezwania, że oczekiwana emerytura w ujęciu

miesięcznym powinna wynosić 5.235,40 zł, co daje rocznie kwotę wskazaną w skardze kasacyjnej.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, postanowieniem z 17 lutego 2024 r. (taka data widnieje w sentencji orzeczenia, natomiast faktycznie postanowienie ogłoszono 17 lutego 2025 r. – brak jednak sprostowania w tym zakresie): ustalił wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia na kwotę 5.726 zł (pkt 1) oraz postanowił odrzucić skargę kasacyjną (pkt 2).

Zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi wywiódł ubezpieczony, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, zarzucając naruszenie art. 25 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 26 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., poprzez przyjęcie, że nie doszło do utrwalenia wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia w sprawie i na etapie postępowania kasacyjnego utrwalona wartość przedmiotu zaskarżenia podlega ponownemu sprawdzeniu.

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i nadanie biegu wywiedzionej skardze kasacyjnej oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wywiedzione od postanowienia Sadu Apelacyjnego w Łodzi jest nieuzasadnione – nie doszło bowiem do naruszenia wskazywanych w nim przepisów prawa procesowego, tj. art. 25 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 26 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Należy podkreślić, że badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna, ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu. O ile bowiem przepisy te wyrażają potrzebę ustabilizowania w postępowaniu cywilnym wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych, o tyle - gdy chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi

kasacyjnej - potrzeba taka nie występuje, ważne jest natomiast, by rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe, a nie niewłaściwe określenie wartości przedmiotu sporu przez stronę. W rezultacie nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji, nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 marca 2025 r., III CZ 215/24, Legalis nr 3208244).

Nie ulega wątpliwości, że w sporach sądowych o wysokość powtarzających się świadczeń z ubezpieczenia społecznego wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi obliczona za okres jednego roku, stosownie do wskazań zawartych w art. 22 k.p.c., różnica między hipotetyczną kwotą emerytury, jaką skarżący otrzymywałby, gdyby jego żądanie ustalenia wysokości świadczenia zostało uwzględnione, a emeryturą w kwocie faktycznie pobieranej (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 4 kwietnia 2024 r., I UZ 17/23, Legalis nr 3063034). Skoro więc wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną ustalona została na kwotę 5.726, zł, to skarga kasacyjna musiała zostać odrzucona (art. 398² § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c., oddalił zażalenie. [a.ł]

DS